1

Neočakávané iskry

Z času na čas ma druhá strana vedie na konkrétne miesto v konkrétnom čase s konkrétnym zámerom. Presne to sa stalo v roku 2022, keď ma v horúci letný deň zaviedla do strednej časti Floridy.

Samozrejme, nebola som jediná, koho v ten deň viedla. Bola tam ešte jedna osoba otvorená silám, ktoré nás vedú na našich cestách, a stala sa súčasťou môjho príbehu, rovnako ako ja som sa stala súčasťou jej príbehu.

Inými slovami – stali sme sa postavami *toho istého* príbehu, ibaže sme o tom nevedeli.

A ten príbeh sa začína chlapcom menom Zach.

Zach Johnson-McDonnell a jeho mladšia sestra Makayla vyrastali v Minnesote, kde sa o nich od rozvodu s manželom starala hlavne ich matka Karleen Johnsonová. Zach bol stroj na otázky, jeden z tých nesmierne zvedavých chlapcov, ktorí neustále hľadajú nové dobrodružstvá. „Bol to veľmi živý chlapec," hovorí Karleen, ktorá svojho syna láskyplne volala Scooter. „Bol plný života. Patril k ľuďom, ktorí prídu niekam, kde nikoho nepoznajú, a na odchode majú desať nových priateľov a plán, čo s nimi podniknú."

Zach prekypoval energiou, takže bolo ťažké udržať ho doma. Jeho detstvo bolo naplnené stanovaním, jazdením na štvorkolke a snehovom skútri s matkou, rodinou a priateľmi. V tínedžerskom veku ho chytil lov a časom bol v ňom celkom dobrý. Znalosť loveckých zbraní ho viedla k tomu, že sa v osemnástich rokoch prihlásil do americkej armády, ktorá mu ponúkla 25 000 dolárov ako bonus za to, že sa stane pešiakom – vojakom, ktorý bojuje v pozemných bojoch. Nasadili ho do vyčerpávajúcej a krvavej vojny v Iraku, kde sa často ocital tvárou v tvár nepriateľovi. Zachránila ho odvaha a silná vôľa žiť.

„Nie ja," hovoril si predtým, ako šiel do boja. „Nie ja, nie dnes."

Netušil, že najväčšie nebezpečenstvo na neho čaká mimo bojiska, keď sa po dvoch turnusoch vojenskej služby vráti domov.

To, čo musel robiť v Iraku, hrôzy, ktoré videl, nepredstaviteľné zverstvá a brutalita vojny – „strašne ho to poznačilo," hovorí Karleen. „Nikdy mi nepovedal, čo sa tam dialo, iba opakoval: ‚Mama, vždy ťa budem chrániť, lebo ťa milujem, a v živote sú veci, ktoré nemusíš vedieť.'"

Zachovi diagnostikovali posttraumatickú stresovú poruchu (PTSP). Táto porucha sa vyznačuje mimoriadne znepokojujúcimi a opakujúcimi sa myšlienkami a pocitmi, niekedy prostredníctvom spomienok, inokedy prostredníctvom nočných môr. Trauma z vojny sa neustále vynára aj v bežnom civilnom živote. PTSP môže mať ničivé následky. Často spôsobuje, že ľudia, ktorí ňou trpia, sa cítia odcudzení, odlúčení, odrezaní od sveta, majú poruchy spánku, nevedia sa sústrediť či nadväzovať a udržiavať vzťahy. Niekoho môže uväzniť v cele emocionálnej otupenosti a uniknúť z nej sa zdá takmer nemožné. Ponurá, desivá realita je, že PTSP vo veľkej miere postihuje amerických vojnových veteránov a v Spojených štátoch si každý deň v priemere dvadsiati dvaja vezmú život.

Zach bol odhodlaný nestať sa jedným z tých dvadsiatich dvoch.

„Naozaj sa snažil znovu začleniť do civilného života, ale bolo to preňho ťažké," hovorí Karleen. „Nakoniec sa uchýlil k drogám."

Zach pätnásť rokov bojoval so silnou závislosťou od rôznych narkotík a nikdy sa nedokázal úplne vymaniť z temnej, beznádejnej slučky.

„Drogy," hovorí Karleen, „boli preňho jedinou cestou, ako uniknúť bolesti."

Matka aj sestra sa ho všemožne snažili podporiť a robili všetko, čo bolo v ich silách, aby ho prinavrátili do normálneho života. Zach sa dobrovoľne zapojil do niekoľkých programov liečby drogovej závislosti s rozličnou mierou úspechu a Karleen s Makaylou ho podporovali a povzbudzovali. „Stále som si hovorila: *Ten chlapec je bojovník, vojak, ktorý bojoval na frontovej línii a prežil, a má pred sebou ďalší boj, v ktorom zvíťazí*," hovorí Karleen. Predsa však dodáva: „No vždy tam bola obava, že sa stane to najhoršie."

V novembri 2019 sa Zach prihlásil na liečenie v zdravotníckom zariadení pre veteránov v St. Cloud v Minnesote. Bol to povzbudivý signál. Večer pred nástupom zavolal Karleen. „Bol rozrušený a vystresovaný," spomína. „Bol to ťažký telefonát." Zach jej povedal, že na druhý deň ráno o piatej vyrazí na cestu do St. Cloud, a presne o piatej mu poslala esemesku.

Ahoj, Scooter, už si na ceste?

Karleen každú chvíľu pozerala na telefón, či neodpovedal, ale videla, že jej správu si neprečítal.

V roku 2019 som začala plánovať rodinný výlet, aby sme oslávili päťdesiate narodeniny môjho manžela Garretta. Cieľ: Disney World. Už sme tam ako rodina boli a veľmi sa nám tam páčilo (najmä mne, lebo to miesto sa vyznačuje pozoruhodnou

energiou) a z vlastnej skúsenosti som sa naučila, že ak si chcete Disney World naplno vychutnať, musíte dôkladne plánovať. Nie na deň alebo hodinu presne, ale na minútu presne.

To som aj urobila. Kúpila som letenky na Floridu na júl 2020, rozvrhla, ktoré parky a atrakcie každý deň navštívime, vybavila som vstupenky, zarezervovala stoly v obľúbených reštauráciách, slovom, premyslela som každý náš krok. Dlho pred Garrettovými okrúhlymi narodeninami bola naša cesta naplánovaná do najmenších podrobností.

Potom na začiatku roku 2020 vypukol Covid-19. Nemali sme inú možnosť, iba cestu zrušiť. Samozrejme, hneď som sa pustila do rezervácií na júl 2021, a opäť som všetko zariadila, lenže keď prišiel rok 2021, Covid-19 bol stále veľkým problémom a výlet sme opäť museli odložiť.

Neodradilo nás to a skúsili sme to znova. Po mnohých zmenách plánov, skoordinovaní rozvrhov, vybavovaní dovoleniek a zabezpečovaní rezervácií letov a hotelov sme boli pripravení – deväť dní v Disney Worlde v auguste 2022, každý deň plný vzrušenia a aktivít. Nezáležalo na tom, že Garrett mal vtedy už päťdesiatdva rokov. Ako rodina máme veľa dôvodov na oslavu a to sme sa rozhodli urobiť, hoci s dvaapolročným oneskorením.

Chcem tým povedať, že som nemala v úmysle byť v lete 2022 na Floride, v Disney Worlde, a predsa som tam bola, s presným harmonogramom v ruke, a behala som s manželom a tromi deťmi z jednej atrakcie na druhú. Ešte nepravdepodobnejšie bolo to, čo sa stalo počas nášho pobytu. Zrazu som dostala od vesmíru správu, ktorá ma jedného rána viedla k tomu, že som urobila zmenu v plánoch, hoci zmeniť plány za pochodu v Disney Worlde – hlavne rezervácie vo vychytených reštauráciách – je takmer nemožné. Napriek tomu, že som náš itinerár pripravila veľmi starostlivo, zostala som otvorená voči

druhej strane a nasledovala som hlások v sebe, ktorý mi kázal urobiť zmenu.

Niekedy má vesmír pre nás svoj vlastný prísne zostavený harmonogram.

Ráno 6. novembra 2019 poslala Karleen Johnsonová svojmu synovi druhú správu, aby zistila, či mieni podľa plánu nastúpiť do zdravotníckeho zariadenia pre veteránov v St. Cloud.

Ahoj, zlato, len sa chcem uistiť, či si na ceste do St. Cloud, napísala.

Rovnako ako prvú esemesku, ktorú mu poslala o piatej, ani druhú si Zach neprečítal. Okolo poludnia toho dňa Karleen poslala naliehavejšiu správu: *Zach, som na pokraji zúfalstva. Čo je s tebou?* Zach neodpovedal.

Karleen si pomyslela, že sa možno rozhodol nenastúpiť na liečenie, niekde sa zašil a rieši svoje problémy, a je mimo dosahu. Ani 6. novembra, ani v nasledujúci deň Karleen nedostala od syna odpoveď.

Tri dni po tom, ako mal Zach nastúpiť na liečenie v St. Cloud, jeho matka prijala telefonát. Naplnili sa jej najhoršie obavy. Zach spáchal samovraždu.

Telo našli v práčovni v suteréne domu jeho vtedajšej priateľky. Táto možnosť, najhorší možný scenár, ktorý Karleen v kútiku duše tušila, ju roky sužoval, ale keď sa to stalo, nebola ani trochu pripravená na zdrvujúce zúfalstvo, ktoré ju zachvátilo.

„Vždy som mu bola oporou, osobou, na ktorú sa mohol obrátiť," hovorí. „Vedel, že mi môže zavolať hoci aj o tretej ráno, keď sa chce porozprávať. Niekedy sa len potreboval uistiť, že som tu, a tak som zostala na linke a počúvala, ako dýcha."

Zach Johnson-McDonnell mal iba tridsaťtri rokov.

Po jeho smrti sa Karleen ocitla na veľmi temnom mieste – v čiernom tuneli bez vchodu a východu. Neustále sa pýtala

sama seba, čo ešte mohla urobiť, aby Zacha zachránila, a trápila sa nad každou hypotetickou premeškanou príležitosťou poskytnúť mu pomoc. „Nielenže som o sebe pochybovala," hovorí, „ale pochybovala som o sebe päťdesiatnásobne." Situácia sa natoľko zhoršila, že Karleen hľadala útechu v alkohole, aby zmiernila svoju bolesť, a v niektoré dni ani nebola schopná vstať z postele.

Nakoniec sa pre ňu stal záchranným lanom telefonát od Zachovej bývalej priateľky Lisy, ktorú Karleen považovala za svoju ďalšiu dcéru.

„Lisa mi povedala: ‚Kar, počúvala som jeden podcast a niekto sa zmienil o knihe, ktorú by si si podľa mňa mala prečítať,'" spomína Karleen.

Takto sme sa Karleen a ja prvýkrát stretli – Lisa mala na mysli moju druhú knihu *Znamenia: Tajný jazyk vesmíru*. Je o mnohých spôsoboch, akými sa môžeme naučiť rozpoznávať znamenia, ktoré nám posielajú naše tímy svetla z druhej strany vrátane našich milovaných zosnulých.

Lisa kúpila dva výtlačky a s Karleen sa dohodli, že knihu budú čítať súčasne. Kým ju čítali, rozprávali sa o konkrétnych znameniach, o ktoré každá z nich prosila a dostala ich. Karleen zistila, že si vyberá náhodné predmety alebo zvieratá a prosí Zacha, aby jej ich poslal do cesty ako znamenie, že je stále s ňou a má sa dobre.

Jedného popoludnia niekoľko mesiacov po Zachovej smrti ho Karleen požiadala, aby jej poslal zelenú loptu. Nemala žiadny dôvod, prečo požiadala práve o zelenú loptu – bol to, ako zvyčajne, úplne náhodný predmet. Karleen bola v kuchyni v dome svojich rodičov a pila kávu s matkou, keď sa zrazu pozrela von oknom nad drezom a zalapala po dychu.

Z ničoho nič po dvore poskakovala veľká zelená lopta.

„Si v poriadku?" spýtala sa jej matka.